Выходить у Львовѣ що дня (кромъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція вôдъ ч. 8 улицѣ Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ: въ Адміністрации „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостваxъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 135. Вторникъ 18 (30) Червня 1891. Рôкъ I.

Флюранъ о французско-россійскôмъ союзѣ.

Парискій кореспондентъ мадярскои ґазеты *Nemzet* мавъ сими днями розмову зъ бувшимъ французскимъ міністромъ справъ заграничныхъ. Флюрансомъ, котрый недавно тому вернувъ зъ своеи поѣздки до Петербурга и Москвы. Флюранъ сказавъ:

„Нинѣ вже не можна сумнѣвати ся о союзѣ Франціи зъ Россією, хочь и нема формальнои умовы якъ въ тридержавнôмъ союзѣ. Можу вамъ такожь сказати, що вже за мого міністерства були межи Францією а Россією деякй справы предметомъ розваги, говорило ся о нихъ и дещо навѣть порѣшено. Дотычнй акты можна, коли хто хоче, уважати навѣть за умову. Формальнои угоды не зроблено для-того, бо то було бы провокацією; угода тридержавного союза не есть прецѣ нѣчимъ иншимъ якъ лишь погрозою. Франція и Россія не мають нѣякои причины грозити, бо — а то можу вамъ на певно сказати — жадна зъ нихъ не нарушить мира. Россійско-французскій союзъ есть выключно дефензивнои натуры.“

На дотычне пытане кореспондента вôдповѣвъ Флюранъ: „Такъ есть, я бувъ на снѣданю у царя; була и цариця. Що тому перечили, походить зъ вôдси, що есть то после звычаю на россійскôмъ дворѣ нечуваный случай, щобы якійсь чоловѣкъ нешляхотского роду снѣдавъ разомъ зъ царемъ; тому то и россійскй ґазеты заперечували ту вѣсть, хочь самй тому не вѣрили. О чôмъ царь говоривъ зô мною, того певно не можу вамъ сказати. але досыть буде, коли вамъ скажу, що царь есть надзвычайно прихильный и мае велику симпатію для Франціи и еи політики, та що французско-россійскій союзъ его дѣломъ.“

Опôсля сказавъ ему кореспондентъ, що въ Австро-Угорщинѣ не дуже вѣрять въ французско-россійскій союзъ задля того, що форма обохъ державъ есть зовсѣмъ инакша. На то сказавъ ему Флюранъ:

„То рѣчь чувства, політичнй интересы не ведуть ся нѣколи пôсля засадъ спôльныхъ чувствъ. То есть лишь рѣчь певна, що Россія задержала собѣ на случай войны свобôдну руку на всходѣ, а властиво тому лишь Австро-Угорщину винувати, що Россія приступила до союза зъ Францією. Колибъ Австро-Угорщина не була приступила до тридержавного союза, до чого спонукали еи монархічнй засады и форма правительства въ Франціи, то Россія була бы нѣколи не заключила союза зъ Францією. Россійско-французска дружба стратеґічна стала теперь, коли и Анґлія приступила до тридержавного союза ще тѣснѣйшою, якъ давнѣйше.“

Наконецъ спытавъ кореспондентъ Флюранса, чи французска выстава въ Москвѣ причинила ся до скрѣпленя французско-россійского союза а Флюранъ ему на то вôдповѣвъ: „Выстава та не есть нѣякою політичною демонстрацією; впрочôмъ она заповѣдае успѣхъ, мимо пригоды зъ Ґрінвальдомъ, вôдъ котрои то спôлки выстава вôдлучилась, и мимо того, що французскій промыслъ стрѣтивъ въ россійскôмъ свѣтѣ купецкôмъ и промысловôмъ немало ворогôвъ.“

Справы краевй.

(*Будова зелѣзницѣ льокальнои до Бережанъ и Пôдгаець*). Въ справѣ будовы зелѣзницѣ льокальнои, маючои получити Бережаны и Пôдгайцѣ зъ зелѣзницями Черновецкою и Кароля Людвика, вôднѣсъ ся Выдѣлъ краевый до Намѣстництва, пôдпираючи економічнй интересы темошныхъ сторôнъ. Выдѣлъ краевый заявивъ, що признаючи причины, якй въ интересѣ державы могли спонукати правительство поминути потребы льокальнй и приняти трасу зелѣзницѣ, маючои на оцѣ цѣль першорядной ваги — не може однакожь Выдѣлъ краевый спускати при тôмъ зъ ока господарскихъ потребъ краю и выходячи зъ того становиска, высказавъ переконане, що лишь такій напрямъ зелѣзницѣ, маючои получити Бережаны и Пôдгайцѣ зъ зелѣзницею Черновецкою, уважавъ за вôдповѣдаючій економичнымъ интересамъ околицѣ и краю, котрый бы повѣтамъ бережаньскому и пôдгаецкому улекшивъ якъ найбôльше комунікацію зъ заходомъ — даючи при тôмъ можнôсть користати зъ безпосереднои комунікаціи зелѣзничои такожь тôй околици сусѣдного повѣту рогатиньского, котра инакше була бы еи зовсѣмъ позбавлена.

Тымъ вымогамъ — на поглядъ Выдѣлу краевого — не вôдповѣдала бы лінія зелѣзнича Тернопôль-Галичь. идуча въ напрямѣ захôдно-полудневôмъ и полишаюча и дальше значну часть урожайнои околицѣ и высоко оподаткованои безъ комунікаціи безпосереднои, улекшаючои вывôзъ еи плодôвъ. Коли бы отже повысша лінія зô взглядôвъ державныхъ мала бути конче потрѣбною, то — на поглядъ Выдѣлу краевого — для заспокоеня жизненныхъ

17

УЛЯНА.

Полѣска повѣсть.

Й. И. Крашевского.

(Дальше).

Може якъ разъ задля дивовижности того такъ горячого привязаня, що выходило ажь на выдумку и мрѣю, тревавъ Тадѣй въ непонятôй шаленôй, могучôй любови для жѣнки, що не могла навѣть его зрозумѣти. Легко опанувала и заразила его пристрасть, заковтало серце, запалила ся голова, пирсли тй мысли, що мовъ послѣднй вузлы лучили его зô свѣтомъ, зъ понятями того, що приличне, що годить ся...

Нѣколи не сподѣвавъ ся зайти такъ далеко; гарнй очи Уляны зацѣкавили его своимъ блескомъ, своимъ выразомъ, своею непонятою мовою, чимсь таемничимъ — але вôнъ не предвиджувавъ у собѣ такои бурливои пристрасти, не сподѣвавъ ся еи и вôдъ неи. Теперь бѣгцемъ зсували ся вже обое зъ вершка горы, нѣщо не могло ихъ спинити.

Але чи мôгъ хочь бы и вôнъ выжити довго такою любовію?

Черезъ тыждень настала для него друга доба пристрасти. — Тому, що чувъ ся щасливымъ, починавъ будувати свое завтра, починавъ думати про будуче. Она все ще жила въ першôмъ забутю, заслѣпленю, дурѣ. Передъ нимъ дуръ той розступавъ ся мракою, а крôзь него видко було вже окружаючій свѣтъ. Она, кромъ него, не бачила нѣчого. Для него Уляна була все гарною, все горячо пожаданою, хочь и непонятою любкою; — тôлько що розумъ вказувавъ вже на еи синй вôдъ плачу звисаючй надъ чудовыми очима повѣки, вôдкрывавъ вже тверду и спрацьовану руку, осмѣшувавъ неразъ передъ нимъ еи простй а пристрастнй слова.

Для неи та доба була ще далеко, а може й нѣколи не могла наступити, бо пристрасть войшла въ житє, бо она стала нормальнымъ божевôльствомъ и дуромъ; для неи, дикои селянки, не було розчарованя, якъ довго тревала любовь; не було пересыченя, якъ довго горѣла пристрасть — а въ серци, що такъ пôзно и такъ дивно нею запалало, пристрасть та могла погаснути хиба разомъ зъ житемъ.

На таку любовь треба було простои селянки, инша не потрафила бы еи поняти, а щожь доперва вôдчути? тамтй, що зъужитй мыслями знають теорію пристрасти и любовь, бôльше грають, чимъ еи дôзнають, чижь моглибы они такъ любити? Нѣколи! — вôдъ молодости горять они въ огни своихъ порожныхъ мыслей, любують ся въ творахъ своеи власнои головы, жертвують имъ цѣлу силу серця — а тамъ, коли прийдуть лѣта розцвѣту, зацвите блѣда, слаба квѣтка, котру ранокъ зварить холодомъ, полудне высушить жаромъ. а вечеръ вѣтромъ отрясе зъ бадыла. Така то любовь нашихъ панъ. — Селянки, простй жѣнки, люблять рѣдко, дуже рѣдко; ихъ любовь — то рôдкôсть, то той цвѣтъ. що нимъ разъ на сто лѣтъ зацвите алоесъ, — але коли зацвите — о! то цвѣтъ понадъ цвѣты, повенъ силы, приманы, запаху — скоро вôнъ зôвяне, зъ нимъ всыхае и корчь. — На незъужитôмъ серци приймае ся любовь на вѣки.

Минувъ тыждень и панъ Тадѣй вже розбиравъ, вже думавъ, вже оглядавъ ся. Въ неи змагала ся тôлько пристрасть, що силою своею пôддержувала ще по трохи ослабаючу любовь пана, робила его ще любкомъ. Але розумъ промавлявъ вже до него частѣйше и голоснѣйше, вôнъ знову вже посмѣхавъ ся, вôдплачувавъ за часъ мовчаня безнастанными воркоченями.

За той часъ вернувъ и Оксень, але се не змѣнило зовсѣмъ давныхъ вôдносинъ. — Вôнъ, здавало ся, добровôльно нѣчого не бачивъ, на нѣщо не зважавъ, лишь хмурный и понурый мовчавъ завзято. На жѣнку не кинувъ и окомъ, анѣ не пытавъ, де була. Обходивъ ся зъ нею, зовсѣмъ якъ зъ чужою, а прецѣнь всьо бачивъ. всьо знавъ — щожь ему стало ся? неразъ и Уляна пытала себе, зъ вôдки се така нагла змѣна, тая згôрдна мовчанка вколола и

потребъ економічныхъ тои околицѣ, не позоставало бы нѣчо иншого, якъ при помочи жертвъ интерессантôвъ и заповѣдженои ухвалою соймовою субвенціи краевои, стремѣти до выбудованя ще зелѣзницѣ льокальнои, котра не выключаючи повѣту рогатиньского вôдъ користаня зъ добродѣйствъ безпосередної комунікаціи зелѣзничои, получила бы околицю Бережанъ и Пôдгаєць зô стаціею зелѣзницѣ Черновецкои о скôлько можна найдальше на заходъ высуненои.

Рада державна.

(32-те засѣданє палаты пословъ зъ дня 27 червня). На суботнѣшнôмъ засѣданю вела ся дальше спеціяльва дебата надъ буджетомъ а именно надъ роздѣломъ: „Міністерство краевои обороны". По кôлькохъ поясненяхъ даныхъ справоздавцемъ пос. Бернрайтеромъ промовивъ перший пос. Фірнкранцъ. Бесѣдникъ зажадавъ пояснення въ справѣ розпущенои недавно поголоски о новыхъ позичкахъ на войско а вôдтакъ жалувавъ ся на то, що Рада державна не мае права означати числа рекрутôвъ лишь просто дозваляти на бранку. Вôнъ доказувавъ, що въ наслѣдокъ того краѣ долитавскй мусять удержувати бôльше якъ 9000 рекрутôвъ угорскихъ; черезъ збôльшенє стану презенційного компаній въ загальнôмъ числѣ о 88.000 людей въ пѣхотѣ и стрѣльцяхъ, збôльшують ся жаданя правительства на войско о 120 міл. зр. Въ виду того треба конче харчь для войска полѣпшити а теперь настае пытанє, зъ вôдки взяти на то грошей. Бесѣдникъ домагавъ ся знесения послѣдной катеґоріи таксы войсковои въ сумѣ 1 зр. Фірнкранцъ хваливъ дуже жандармерію але при тôмъ докорявъ правительству за то, що власти політичнѣ уживають жандармôвъ до всякого рода слѣдствъ и до выборôвъ. Бесѣдникъ хотѣвъ бы, щобы жандармеріи вôдобрано характеръ войсковый а поставлено еи пôдъ зарядъ міністерства дѣлъ внутрѣшныхъ. — Пос. Розеръ вказувавъ на недостачу силъ робочихъ по селахъ и поставивъ резолюцію, взываючу правительство, щобы воякôвъ пускано скорше на урльопъ та щобы резервістôвъ не покликувано до вправъ войсковыхъ пôдчасъ жнивъ. — Пос. Пацякъ домагавъ ся, щобы межи цивілістами а людьми войсковыми завести добрй вôдносины, бо въ полкахъ славяньскихъ веде ся ґерманізація, котра выкликуе вражду и роздоры. Пос. Цеґетмаєръ пôдпиравъ резолюцію пос. Розера въ справѣ непокликуваня резервістôвъ на вправы пôдчасъ жнивъ. — Пос. Свожіль домагавъ ся пôльги для сынôвъ селяньскихъ, що служать при войску, а міністеръ краевои обороны гр. Вельзерсгаймъ обѣцявъ увзглядити высказаній бажаня.

Опôсля промавляли ще послы Гузаръ и Поповскій, сей послѣдный також въ справѣ доставъ для арміи и управильненя належитостей за пôдводы. Дальше полемізувавъ Поповскій зъ Вашатымъ и доказувавъ, що Чехи не суть руссофілями, чого найлѣпшимъ доказомъ послѣдный конґресъ славяньскихъ студентôвъ въ Празѣ.

По сихъ промовахъ ухвалено етатъ міністерства краевои обороны а приступлено до дебаты надъ етатомъ міністерства просвѣты. Насамперѣдъ промавлявъ пос. Гузаръ и жадавъ реактивованя ґимназіи въ Крайнбурзѣ. — Пос. Чані жалувавъ ся на ґерманізацію полудневого Тиролю черезъ основуванє тамъ нѣмецкихъ школъ и домагавъ ся заложения италіяньского университету въ Тріестѣ. — Опôсля промавлявъ пос. Соколовскій, котрый жалувавъ ся на переповненє галицкихъ школъ середныхъ и на злый ихъ станъ пôдъ взглядомъ ґіґієнічнымъ; вôнъ домагавъ ся збôльшеня школъ фаховыхъ, скорого активованя державнои школы промысловои у Львовѣ и лѣпшого вывѣнованя школы промысловои въ Краковѣ. Бесѣдникъ промавлявъ за реформою студій фільозофічныхъ и за заведенемъ обовязковои науки ґимнастики та системізованя катедръ для педаґоґіки при университетахъ львовскôмъ и краковскôмъ. Дальше домагавъ ся знесенемъ оплатъ школьныхъ, полѣпшенемъ платнѣ профессорôвъ университету и школъ середныхъ, та говоривъ о нуждѣ суплентôвъ, въ наслѣдокъ чого даесь чути великій бракъ учителѣвъ въ Галичинѣ. Наконець выступавъ бесѣдникъ противъ умундурованя учителѣвъ школъ середныхъ, бо мундуръ, котрого они потребують що найбôльше три разы до року есть для нихъ злишный и робить имъ лишь непотрѣбный выдатокъ. На тôмъ перервано дебату, а слѣдующе засѣданє назначено на второкъ.

Комисія економічна приняла въ суботу резолюцію Просковеца въ справѣ скорого выконаня каналу межи Дунаемъ а Одрою зъ бôчными лініями до Кромѣрижа черезъ Оломуцъ до Лабы въ Чехахъ а зъ Богумина (Оденберґъ) до Вислы въ Краковѣ.

Переглядъ політичный.

Зачувати, що спôльнй делеґаціи будуть скликанй ажь въ мѣсяцю жовтню а соймы краевй зберуть ся вже въ вересню на осѣнну сесію.

Вѣденьска ґазета урядова оголосила розпорядженє міністерства, выключаюче громаду Солина зъ округа суду повѣтового въ Балигородѣ а прилучаюче еи до округа суду повѣтового въ Устрикахъ долѣшныхъ.

Проектъ закона громадского для меншихъ мѣстъ ухваленый на послѣднôй сесіи галицкого Сойму не одержавъ цѣсарскои санкціи.

На Угорщинѣ зачинають проявляти ся чимъ разъ сильнѣйше бунты селянъ а характеристичне при тôмъ то, що они прибирають характеръ антисемітскій и звернені суть противъ властителѣвъ бôльшихъ посѣлостей жидôвъ. Положенє въ Батоніи стає чимъ разъ гôрше а теперь наспѣли вѣсти, що и коло Сеґедину зачинають селяне бунтувати ся. Въ наслѣдокъ того наставъ тамъ великій переполохъ и власти зажадали скрѣпленя постерункôвъ жандармеріи.

Пос. Вашатый не выступивъ зъ клюбу молодоческого лишь одержавъ вôдъ клюбу на письмѣ остру нагану за его бесѣду. Въ Чехахъ настало велике обуренє на него; навѣть молодоческа праса бере ему его выступленє за зле.

На приказъ царя, мае російска фльота выѣхати зъ Кронштадту на стрѣчу французской ескадрѣ. Команду російскои фльоты обôйме братъ царя, вел. адміралъ, вел. кн. Алексѣй Александровичь, на панцирнôмъ кораблі першои клясы и пôдъ царскою фляґою. Кажуть, що царь хоче въ той спосôбъ вôддати почесть французкôй ескадрѣ длятого, щобы заперечити всякй поголоски, якй розôйшли ся були вôдъ часу вефтлеемскои аферы, а пôсля котрыхъ дружба межи Россіею а Францією мала стати дуже холодна.

Нов. Время не дуже раде зъ того, якъ молодоческа праса приняла бесѣду Вашатого и длятого каже въ гнѣвѣ: Россія не стратить черезъ то нѣчого, коли дотеперѣшнй борцѣ ческого народу перейдуть въ ворожій таборъ. Тільшеръ и его товариші нехай пактують зъ нѣмецкими лібералами; угорскй славяне зъ ними не пôйдуть.

Зъ Софіи доносять, що бувшій кандидатъ російскій на престолъ болгарскій, Мінґрельскій князь, Дадіянъ, крутить ся теперь по Балканѣ и думае мабуть загостити до Софіи. *Свобода* пише, що колибъ князь рѣшивъ ся загостити до столицѣ болгарскои, то не мôгъ бы числити на то, що его тутъ дуже прихильно повитають. Згадана ґазета припускае, що подорожь та, такъ само якъ торôчна звѣстного дипльомата Татищева, пôдчасъ выѣзду кн. Фердинанда до Карльсбаду, стоить въ

еи, хочь въ прочôмъ була тому й рада. Его рôвнодушнôсть була позôрна; она покрывала безсильный, поки що въ серци утаеный гнѣвъ, що придавлюваный змагавъ ся, щобы колись тымъ страшнѣйше вылити ся. — И Тадѣй непоковъ ся на видъ его мовчанки та позôрнои рôвнодушности; вôнъ знавъ людей, знавъ, що въ простôй людинѣ жажда мести не дасть ся нѣчимъ придавити, вôнъ прочувавъ ту месть. Але Оксень, коли лишь здыбувавъ пана, знимавъ покôрно шапку, гнувъ ся до колѣнъ и витавъ его зъ хитрымъ униженемъ.

Щобы хлопа розоброити, панъ уживъ теперь всѣхъ способôвъ лаґôдности — нею гадавъ его поконати, пôдкупити.

Та дуже помыливъ ся; Оксень принимавъ всьо безъ слѣду радости, безъ слѣду найменшои вдячности и подиву; часомъ лишь усмѣхнувъ ся хитро. Цѣлою заплатою за всьо було те, що мовъ бы зрѣкавъ ся зовсѣмъ жѣнки.

Була дома, майже зовсѣмъ еи не бачивъ, — не було, не пытавъ за нею — выходила зъ хаты, пôвъ словечкомъ не спинявъ, вернула въ ночи, не доходивъ зъ вôдки. Бôльшу часть часу проводивъ за столомъ у коршмѣ, пивъ самъ и частувавъ другихъ; але и самъ напитокъ не розвязувавъ ему языка, вôнъ мовчавъ якъ камѣнь и часомъ лише звычайный проклôнъ:

— Сто чортôвъ ихъ.... вырывавъ ся на знакъ, що прецѣнь щось чувъ.

Павлюкъ и Левко на видъ его умыснои рôвнодушности дали ему покôй и не згадували бôльше про жѣнку — Уласъ казавъ, що мае розумъ. — Але додававъ, часъ бы тобѣ вже мати и цѣлый розумъ та не кидати господарки, не опускати рукъ, коли наспѣвъ добрый часъ думати про себе. А то ты лишь въ коршмѣ сидишъ, пешь, а о хатѣ не гадаешь.

Оксень не вôдзывавъ ся, лишь здвигавъ плечима, закурювавъ люльку и йшовъ зъ узломъ грошенять до коршмы. Старый мусѣвъ теперь самъ всѣмъ журити ся. Невѣстка дурѣла, сынъ пивъ и якъ бы ще не вôнъ, худоба выздыхалабы, а поле залягло бъ облогомъ.

Одного вечера повернувъ Оксень завчасу до хаты и взявъ порати ся борше якъ звычайно; набравъ хлѣба въ торбу, зладивъ вôзъ, всыпавъ конямъ оброку, самъ надягъ свиту и выбиравъ сокиру.

— А то куды, сынку? — спытавъ Уласъ.

— У лѣсъ, батьку, дровъ нема — поѣду на нôчь, а завтра рано зъ фѣрою поверну.

— Добре, що ты прецѣнь набравъ ся разъ розуму, — промовивъ Уласъ. — Теперь намъ и господарити и забогатѣти.

Оксень кивнувъ головою и всмѣхнувъ ся глумливо, але вже не вôдзывавъ ся. Насупувъ шапку на уха, взявъ батôгъ, сѣвъ на вôзъ и за воза ще розмавлявъ зъ прохожими. Кождому повтарявъ, що ѣде до лѣса. Скоро пôдъѣхавъ пôдъ коршму, пристанувъ знову. Въ дверохъ стояли люде, побалакавъ зъ ними. Выпивъ порцію, закуривъ люльку, затявъ конѣ и пôгнавъ якъ навѣженый по дорозѣ въ лѣсъ.

Смеркало; въ вôкнахъ хатъ запалали огнѣ, на улици бувъ живый рухъ — жѣнки поставали зъ позакладаными руками коло ворôтъ, бесѣдували, чоловѣки сидѣли по приспахъ, дѣти бѣгали по улици. Молодицѣ ишли зъ ведрами по воду, цокотали биля кирницѣ — вытягнувши одну руку по журавель а друга пôдъ бородою.

Череды чорныхъ и бурыхъ овець товпили ся до отвореныхъ хлѣвôвъ.

Уляны не було вже дома, побѣгла до двора. Крôзь вôдчинені склянй дверѣ веунула ся до покою пана, сидѣла зъ нимъ разомъ та споглядала на трѣскаючій на коминку огонь. Тадѣй бувъ чогось смутный, опустивъ голову на еи плече, думавъ. Пару разôвъ старала ся жѣнка перервати довгу мовчанку, але на дармо. Теперь вже лишь дивила ся ему въ очи и такожь мовчала. Тишину перервало хиба трѣскане огню и тихій шумъ огородовыхъ деревъ, поверхъ котрыхъ кракало стадо гайворонья на слоту.

Збли жала ся нôчь, а они сидѣли ще, якъ перше; Тадѣй зôтхавъ, часомъ обнявъ еи, то знову опускавъ руки, то знову вдивлювавъ ся въ еи очи, або въ погасаючій огонь.

(Дальше буде.)

якôйсь звязи зъ россійскими плянами. Однакожь якъ тогды такъ и теперь будуть могли въ Россіи переконати ся, що въ Болгаріи нема мѣсця для аґітацій ворожихъ кн. Фердинандови, котрый мае зовсѣмъ за собою народъ и армію.

Новинки.

— **Именованя.** Краєва Рада шкôльна именувала дѣстными учителями и учительками: Людвика Лея при школѣ етат. въ Островѣ; Войтѣха Станіславчика при школѣ етат. въ Старôмъ мѣстѣ: Маркила Каламаря при школѣ філіяльной въ Футумѣ; Марію Яворску при школѣ етат. въ Краснôмъ.

— **Стипендія.** Народный Дôмъ у Львовѣ надавъ зъ фондации Петра Целевича рôчну стипендію въ квотѣ 100 зр. до покôнченя студій Антонови Лукашевичеви, слухателеви IV року правъ на черновецкôмъ университетѣ.

— **Деканами на рôкъ шкôльный 1891 92** выбраний на львôвскôмъ университетѣ дръ Дуниковскій на выдѣлѣ фільософічнôмъ. дръ Яновичь на выдѣлѣ правничôмъ и дръ Сарницкій на теольоґічнôмъ.

— **Посвященє церкви въ Олексинцяхъ** деканата скальского вôдбуде ся саме на рускихъ св. апостоловъ Петра и Павла т. є. дня 11 липня с. р.

— **Испыты зрѣлости:** Въ коломыйской ґімназіи сѣдало до матуры 24 учениковъ публичныхъ и 1 привятистъ. Свѣдоцтва зрѣлости одержали: Бачиньскій Левъ, Басцякъ Мих., Бонґъ Давидъ, Босаковскій Тадѣй, Грабовичь Болесл., Германъ Мендель, Глѣбовицкій Аксентій, Конъ Маєръ, Ковальчукъ Иванъ, Квєциньскій Каз. Михалевичь Атанасъ, Навроцкій Анатоль, Проданъ Мих. Рыбчиньскій Мечисл. (зъ вôдзн.), Соколовскій Матвѣй Заячковскій Іосифъ, (зъ вôдзн.) Журавскій Жиґм., и приватистъ Вайцъ Пухимъ. Двохъ вôдпало зъ неозначенымъ речинцемъ, двохъ на рôкъ, а двомъ позволили складати по вакаціяхъ поправку зъ одного предмету.

— **Тучѣ, грады и хмароломы.** Дня 23 с. м. о 1 год зъ полудня лютилась въ Бучачи и околици туча зъ градомъ. Градъ выбивъ трету часть а декуды и половину засѣвôвъ.—Дня 25 с. м. въ само полудне ударивъ въ Рѣчици коло Угнова грôмъ въ копицю сѣна, пôдъ котрою скрылось 3 людей; одного чоловѣка убивъ а двохъ тяжко покалѣчивъ. Одному роздеръ грôмъ чоботъ т. є. холяву а искра електрична вылетѣла коло самыхъ пальцѣвъ. Покалѣченымъ удѣливъ першои помочи дръ Шайновскій, котрый пôдъ ту пору щѣпивъ въ Рѣчици воспу. Потерпѣвшій селяне походять зъ Ульгôвка и були въ Рѣчици на роботѣ въ дворѣ.— Дня 23 с. м. бувъ на Буковинѣ въ громадахъ: Заставна, Юркôвцѣ и Дорошôвцѣ хмароломъ та наробивъ тамъ богато шкоды. — Дня 23 с. м. зъ полудня нечувана злива зъ градомъ знищила всѣ засѣвы въ громадахъ: Комашниця, Неледва и Шара въ повѣтѣ живецкôмъ. Прибувша вода въ потоцѣ позрывала мосты и кôлька будынкôвъ та повымулювала дороги. Шкоды на поляхъ обчисляють загально на 26.000 зр.

— **Сельскій докторъ.** Видко, що у насъ мае кожда сторона свого чудотворця-доктора або докторку, лишь ширшій свѣтъ, а ще менше власти о нихъ не знають. Не давно доносили мы про докторку Гарасимовичку въ Шершенôвцяхъ повѣта чортковского а теперь доносять до „Дѣла" про доктора зъ Добрôвлянъ повѣта дрогобицкого Єсть нимъ Федь Ракôвскій, чи якъ вôнъ себо пôдписує „панъ Федь Ракôвскій д" (д. значить докторъ). Сей чесный ґазда веде своє ремѣсло вже вôдъ кôлькохъ лѣтъ, троить людей рôзными нѣбы „лѣкарствами" и збивъ собѣ вже досыть гроша. Кôлька миль на вкруги знають єго селяне та ѣдуть до него якъ по свячену воду. Федь Ракôвскій бувъ вже разъ караный судово за те, що якъ задавъ якомусь чоловѣкови лѣку, то той бѣдака до другого дня сконавъ. Видно однакожь, що кара була за мала, бо панъ докторъ не покинули свого ремесла Варто бы сему докторови ще разъ такого лѣку дати, щобы вôнъ не важивъ ся бôльше людей туманити!

— **Купивъ коня, чи шкôру?** Оногды на улици жерельной ставъ ся фактъ, котрый закôнчить ся мабуть ажь передъ судомъ. Одному панови захорувавъ нагло кôнь и упавъ на улици, не даючи знаку жити. Въ пôвъ годины зъявивъ ся проворный жидокъ, щобы купити шкôру. Властитель коня згодивъ ся и продавъ шкôру жидкови за 5 зр. По докôнченôмъ торзѣ кôнь потрясає гривою и встає зъ мѣсця на рôвни ноги. Можна собѣ представити перестрахъ властителя коня, а неописану радôсть жидка. Властитель хоче звернути жидкови 5 зр. мовлячи, що вôнъ спродававъ шкôру, а не коня, жидокъ однакъ и чути о тôмъ не хоче и забравъ коня до своеи стайнѣ. Єли поліціи не удасть ся переконати жидка, що живый кôнь не те саме, що єго шкôра, такъ справа мусить пôйти ажь передъ судъ.

Всячина.

— **Чоловѣкъ, що ѣстъ власне тѣло.** Дуже дивный и одинокій въ своѣмъ родѣ примѣръ звѣрскои натуры чоловѣка, выкрыла сими днями париска поліція. Сторожа поліційна стрѣтила оногды въ ночи двацятьлѣтного хлопака, що звычайно ходивъ улицями та продававъ ласощѣ, котрый сидячи на лавцѣ на бульварѣ, вырѣзавъ собѣ кусень тѣла зъ лѣвои груди. Єго вôдставили на комісаріятъ, а зъ вôдси вôдтакъ до поліційного шпиталю. Тутъ єго оглянули и знайшли на рôзныхъ частяхъ тѣла а особливо на животѣ, на бокахъ, на стегнахъ и на лѣвôй лытцѣ глубокѝ раны, подôбнѝ до тои, яку зробивъ собѣ бувъ на лѣвôй груди. Показало ся, що того нещастника напала була вже вôдъ сѣмъ мѣсяцѣвъ якась непоборима охота ѣсти тѣло молодыхъ дѣвчатъ. Вôнъ ходивъ часто за дѣвчатами, особливо, котрѝ були зъ лиця дуже бѣлѝ, слѣдъ въ слѣдъ и державъ въ кишени отвертый нôжь, щобы, при добрôй нагодѣ кинутись на нихъ и вырѣзати имъ кусень тѣла та зъѣсти. На щастє, за кождый разъ мавъ ще на стôлько самосвѣдомости, що поборовъ въ собѣ ту страшну пристрасть, але тогды за кождый разъ робивъ на собѣ самôмъ ту операцію, котру хотѣвъ зробити якôйсь дѣвчинѣ. Вырѣзавши собѣ кусень тѣла, заразъ зъѣвъ єго и тогды ставало єму лекше. Коли єго оглянувъ славный психіятръ дръ Ґарніє, вôдставлено нещасного до шпиталю св. Анны.

— **Анґлієць въ реставраціи:** „Кельнеръ, я не можу ѣсти тои зупы". — „То я вамъ иншу принесу". (Кельнеръ забирає ту зупу и приносить другу. Анґлієць сидить кôлька мінутъ а вôдтакъ знову кличе:) — „Кельнеръ, я не можу ѣсти тои зупы", (Кельнера взяла вже злôсть и вôнъ кличе господаря, а той приходить и пытає Анґлійця сердито:)— „Що? и тои но можете ѣсти? А то чому? — „Yes, я не можу ѣсти тои зупы.... — бо не маю ложки".

— **Якъ въ Альжірѣ нищать саранчу.** Мы вже кôлька разôвъ доносили о тôмъ, якъ величезными масами злягла саранча на французку провінцію въ пôвнôчной Африцѣ, та яку она тамъ робить шкоду. Правительство французке вызначило значну суму грошей на нищене саранчѣ въ Альжірѣ а люде тамъ забрались теперь до неи на добре а мимо того все таки не можуть єи ще зовсѣмъ вынищити. Оденъ нашъ краянъ, котрый теперь перебуває въ Альжірѣ такъ описує спосôбъ, якимъ тамъ нищать роѣ саранчѣ. Вôнъ каже: „Находимось на мѣсци, де заповѣджено, що саранча зближаєсь. И справдѣ, зъ далека видно наче якусь чорну филю, здаєсь, якъ бы земля порушалась. Все вкрыте сею молодою комахою, котра посуває ся въ напрямѣ сонця цѣлый день, щобы выпочити въ ночи. Люде забивають чимъ скорше колы въ землю, оденъ недалеко вôдъ другого, и напинають на нихъ простовисно полотно, котрого горѣшный край зверненый до саранчѣ, есть лякерованый, а спôдный присыпують землею. Простягнувши таке полотно на кôлька кільометрôвъ, копають ямы по тôмъ боцѣ, звôдки саранча иде, а по другôмъ стають люде зъ патыками. Все готове до бою ще передъ сходомъ сонця. Прилазить саранча и починає спинати ся на полотно. Лякерованый верхъ хапає одну верству ихъ, але по нѣй лѣзе друга и може перелѣзти полотно. Тогды бють люде патыками зъ другого боку въ полотно и саранча роємъ спадає въ ямы, зъ котрыхъ тяжко ѣй выдобутись, бо краѣ ямы обложенѝ бляхою. Яма обнимає метръ кубічный а за годину она повна. Арабы починають тогдѣ доптати саранчу въ ямѣ ногами и товчи довбнями. Вонь, яку выдає подоптана саранча, страшно гидка, длятого побоювали ся сего року епідеміи и наказали засыпувати ямы землею. Такій спосôбъ нищеня саранчѣ давный, але й найлѣпшій, лише треба ревнои працѣ. Давнѣйше на островахъ Архіпеляґу карано смертію тыхъ, що не хотѣли нищити саранчѣ або въ чôмъ провинились при нищеню єи; а нинѣ о се вже такъ дуже не дбають." Такожь ходять Арабы збирати яєчка саранчѣ а за кождый кільограмъ платить имъ правительство по 10 франкôвъ (5 зр.).

Вѣсти епархіяльни.

Арх. Львôвска

Митроп. консисторія вставила ся до Намѣстництва о плату зъ реліґ. фонда для приватного сотрудника въ Заболотцяхъ.

Возваный до канон. институціи на Угерско о. Левъ Горалевичь.

Увôльненѝ вôдъ испыту конкурсового на 6 лѣтъ оо: Ив. Маркевичь, парохъ Юнашкова и Петро Билиньскій, парохъ Довжанки.

Вôдпустку для поратованя здоровля одержали оо. Хрисант. Колянковскій, парохъ Велдѣжа и Ив. Юзичиньскій, парохъ Бороничь на 6 недѣль.

Правительство асиґнувало на оденъ рôкъ плату зъ реліґ. фонда приватнымъ сотрудникамъ въ Кутахъ и Лецѣвцѣ.

Штука, наука и література.

— **Дзвôнокъ,** илюстроване письмо для дѣтей мѣстить въ 12-ôмъ числѣ: Темна нôчь, поезія Одарки Романенко; Казка про сонце та єго сына, оповѣданє Днѣпровои Чайки; Пригоды донъ Кіхота, поезія, переробка зъ испаньскои повѣсти Мирона; Князь Левъ, житєпись зъ илюстраціею; Записки школяра, за Амічісомъ переказує Шумило; Фіялка и Бурянъ, байка Леоніда Глѣбова; Всячина, задачѣ, ребусы. шарады и т. д.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

29 червня	Львôвъ	Тернопôль	Подволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·— 10·40	9·— 10·—	9·— 9.85	9·50 11·—
Жито	7·——7·30	6 80—7·—	6·75—6·90	7·——7·50
Ячмѣнь	7·——7 30	6·— 10·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·80	7·——7·25	6·40—6·75	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·25 13·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	18·—19 50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 18·— до 19·50 зл.

Овесъ пошукує ся.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Телеграмы.

Вѣдень, 29 червня. На вчерашныхъ зборахъ австрійскихъ соціялъ-демократôвъ явило ся около триста репрезентантôвъ. На зборахъ бувъ такожь пос. Пернерсторферъ яко гôсть. На зборахъ промавляли Поппъ, Адлеръ, Гибешь а именемъ львôвскихъ соціялістôвъ Діямантъ.

Бѣлградъ, 29 червня. Король Александеръ мае въ супроводѣ реґента Рістича и президента міністрôвъ Пашича выѣхати въ половинѣ липня до Петербурга.

Римъ, 29 червня. По незвычайно бурливôмъ засѣданю палаты пословъ, на котрôмъ була порушена справа тридержавного союза, вôдрочивъ президентъ парляментъ на часъ необмеженый.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

КОСЫ зъ маркою „КОСАРЬ“

зъ англійскои срѣбно-сталѣ (Silver-Stell)

розсылає выключный складъ фабричный для Австро-Угорщины!!!

Л. Мінцера въ Дрогобичи
(Галичина)

Тî косы вôдзначують ся *легкостію подвôйнымъ гартомъ, остротою и суть майже не до зломаня.* Одно поклепанє выстає на довшiй часъ. Навѣть безъ попередного клепаня надають ся до остреня. За одноразовымъ заправленємъ (острымъ камѣнємъ) косять до 120 кроковъ и найтвердшî травы гôрскi.

За доброту кождои косы пріймає ся повну поруку.

Косы доставляє ся у формѣ краєвôй и въ довготахъ довôльныхъ по цѣнахъ:

Довгота	62	65	70	75	80	85	90	95	100 ctm
Цѣна шт.	1·--	1·5	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70 злр

Брусы дô остреня 15 кр.

Высылка скора **лишь за готôвку або послѣплатою** почтою або зелѣзницею; фрахтъ вôдъ однои косы выносить 2 до 3 кр. при вôдборѣ що найменше 10 штукъ. — Численнî листы похвальнî доручає ся до пересылки.

Осторога передъ обманьствомъ!!! Правдивî суть лишь косы зъ маркою „Косарь“ выбитою на вôдворотнôй сторонѣ пятки и спроваджєнî просто вôдъ фірмы

Л. Мікцеръ въ Дрогобичи (Галичина).

Господарѣ збираючî замовленя мають провізію.

Вильгельмъ Нетроуфаль,

у Львовѣ, улиця Ягайлоньска ч. 16,

выконує всякого рода

предметы металевî, выдавленî, точенî, округлî и подовговатî,

а именно:

для бронзовничихъ, серебряныхъ и золотыхъ, якъ тоже для мѣдяныхъ, зелѣзныхъ и нюренберґскихъ всякого рода и рôжныхъ металѣвъ въ пожаданôй величинѣ и образци выробôвъ.

Квизды: „Плынъ гôстцевый“

домове средство усмиряюче бôль.

Цѣна фляшки 1 злр. а. в.

Квизды *Кропль зубнi „Альвеолярь“.* 1 фляшочка 50 кр

Квизды *„Плынъ на волося“.* 1 фляшочка 50 кр.

Квизды *Пляcтеръ на ôдгнетки.* 1 коробочка по 35, 70 кр.

Квизды *Плынъ на ôдгнетки и бородавки.* 1 фляшочка 35 к.

Квизды *„Franzbrantwein.“* — 1 фляшка 85 кр.

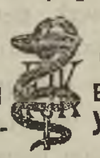
Квизды *Сокъ деревъ шпильковыхъ.* 1 фляшочка 35 кр.

Квизды *„Вода до полоканя губъ „Альвеолярь“.* 1 фляшочка 40 кр.

Квизды *Зубна паста „Альвеолярь“.* 1 порцелянова пушка 70 кр.

Квизды *Цыбулева помада* — 1 пушка 80 кр.

Правдивî лишь зъ сею охоронною маркою можна дôстати въ всякихъ аптикахъ Австро-Угоръ.

Щоденна высылка почтою сповняє ся черезъ головный складъ

Kreisapotheke Korneuburg bei Wien

des FRANZ JOH. KWIZDA.

Всякого рода

ВИНА

лѣчничî

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

Яковъ Федеръ

бувшiй секундаріюшь общого шпиталя у Львовѣ, осѣвъ въ **Устю зеленôмъ.**

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Знаменитî средства до консервованя зубôвъ и ясель о удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именни

Порошокъ до зубôвъ салициловый и зъ руты надає зубамъ снѣжну бѣлôсть и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуває зъ неи непріятный смакъ, а также забеспечує ясла передъ всѣми **слабостями.**

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручає выпробованî и за скуточнî узнанî

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитî въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, также въ початкахъ хоробы радикально убиваючи бактеріи. — **Цѣна пуделка 1 злр.** (зô способомъ ужитя.)

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Велике число узнань и подякъ, позваляє менѣ запоручити, що дешеве се домове средство лѣчить всякî, хотьбы застарѣлî зъ давныхъ лѣтъ ревматизмы.

Цѣна фляшки 60 кр. в. а. (зô способомъ ужитя.)

Подяка. Вeч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшî слова подяки за Вашъ дѣйстно чудесный *Excelsior.* Страшнî терпѣня, якî выдержавъ я зъ каждою змѣною воздуха, довгî лѣта треваючî болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôднятî, по незертю кôлькохъ фляшокъ „**Excelsior**“-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане треваги буде якъ довго жити буду, а пршимъ еи ôдгомономъ най будуть тî слова моеи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891. **Антоній Гордыньскій.**

ЗАКЛАДЪ

ДИЕТИЧНО-ГИГІЕНІЧНЫЙ

ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

у Львовѣ,

Канторъ при улици Валовôй ч. 14.

поручає **французскій курацiйный**

COGNAC

по **3** зр. а. в. фляшка.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.